

ΟΙ ΟΠΑΔΟΙ ΤΟΥ ΙΗΘΥ

ΥΠΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΥΜΑ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Τὴν 9^{ην} ὀκτωβρίου τοῦ ἔτους 1799 ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν τοῦ φθινοπώρου ταχυδρομικὴ ἄμαξα ὑπὸ τριῶν συρομένη ἵππων διήλθεν ἀστραπηδὸν τὴν γέφυραν τῆς Δουράνσης διευθυνομένη εἰς Ἀθιनीδον, πόλιν ἀνήκουσαν μὲν ἄλλοτε εἰς τὸ παπικὸν κράτος, πρὸ δεκαετίας δὲ προσαρτηθεῖσαν δυνάμει τῆς ἐν Τολεντίῳ, ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Βοναπάρτου καὶ Πίου Σ', ὑπογραφείσης συνθήκης, εἰς τὴν Γαλλικὴν δημοκρατίαν.

Ἡ ἄμαξα εἰσελθοῦσα διὰ τῆς πύλης τῆς Ἑσσης διέσχισε κατὰ μῆκος τὴν πόλιν καὶ ἔστη πεντήκοντα βήματα μακρὰν τῆς ἀπέναντι πύλης πρὸ τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Παλατίου τῆς ἰσότητος, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνεπαισθήτως οἱ κάτοικοι ἤρχισαν ν' ἀπονέμωσι τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ ἐπανυμίαν, δηλαδὴ Βασιλικὸν Παλάτιον, ὅπως καὶ σήμερον ἀποκαλεῖται.

Αἱ ὀλίγαι καὶ κατ' ἐπιφάνειαν ἀσημαντοὶ αὐταὶ λέξεις περὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ξενοδοχείου ἀρκοῦντως ὑποδεικνύουσιν εἰς ὁποίαν κατάστασιν διετέλει τότε οὗσα ἡ Γαλλία ὑπὸ τὴν κυβέρνησιν τοῦ Διευθυντηρίου. Ὁ Γαλλικὸς λαὸς μετὰ πολυετὴ ἀναρχίαν καθ' ἣν παρέστη μάρτυς φρικωδῶν καὶ αἱματηρῶν σκηνῶν, καὶ, ἀφοῦ ἀλλεπαλλήλως κατέπεσαν αἱ κεφαλαὶ τοῦ βασιλέως, τῆς βασιλίσσης καὶ τῶν κατηγόρων αὐτῶν, τῶν Γιρονδίνων, τῶν Κορδελιέρων καὶ τῶν Ἰακωβίνων, ἐκορέσθη αἵματος, ἀπέκαμε καὶ ἠσθάνθη τὸ κατεπεῖγον ἐνιδρύσεως ἀν' ὃχι βασιλείας τοῦλάχιστον κυβερνήσεως ἰσχυρᾶς ἐμπνεύσεως ἐμπιστοσύνης καὶ παρεχούσης ἐχέγγυα τάξεως καὶ ἡσυχίας, κυβερνήσεως

ἐν ἐνὶ λόγῳ ἱκανῆς ν' ἀναδεχθῇ τὸ βάρος τῆς διοικήσεως καὶ νὰ παράσχη ἐπομένως τῷ Γαλλικῷ λαῷ ὀλίγην ἀνεσιν καὶ εἰρήνην.

Δυστυχῶς ὅμως τὴν οὕτω πῶς ἐννοουμένην κυβέρνησιν ἀντεπροσώπευσε τὸ ἀσθενὲς καὶ ἀναποφάσιστον Διευθυντήριον προσωρινῶς συγκροτούμενον ὑπὸ τοῦ φιληδόνου Βαρρᾶ, τοῦ ραδιοῦργου Σιεγῆ, τοῦ ἀσημάντου Ρογιέρου Δικασίου καὶ τοῦ ἐναρέτου μὲν ὑπὲρ μέτρον δὲ ἀφελοῦς Γοχιέρου. Ἐκ τούτης λοιπὸν κυβερνήσεως προέκυπτε μετρία ἀξιοπρέπεια εἰς τὰς ἐξωτερικὰς σχέσεις τῆς Γαλλίας καὶ εἰς ἄκρον ἀμφίβολος ἐσωτερικὴ τάξις καὶ ἀσφάλεια.

Καὶ δὲν ἀρνούμεθα μὲν ὅτι ὁ κατὰ τοὺς ἐπικοὺς πολέμους τοῦ 1796 καὶ 1797 νικηφόρος στρατὸς μας, ἀναγκασθεὶς πρὸς ὦραν νὰ ὀπισθοχωρήσῃ πρὸς τὴν Γαλλίαν ἔνεκεν τῆς ἀνικανότητος τοῦ Σχέρερ καὶ τῆς ἥττης καὶ τοῦ θανάτου τοῦ Γουβέρτου, ἐλάβανε πάλιν θέσιν ἐπιθετικὴν καὶ ὅτι ὁ Μορώ ἐνίκησε τὸν Σουβαρῶφ εἰς Βαρινιάνην, ὁ Βροῦνος κατετρόπωσε τὸν δοῦκα τῆς Ὑόρκης καὶ τὸν στρατηγὸν Ἑρμάννον εἰς Βέργεν, ὁ Μασσένας κατεκερμάτισε τοὺς Αὐστρορώσσους εἰς Ζουρίχην, ὅτι ὁ Γορτσάκωφ ἐτράπη εἰς φυγὴν κακῶς ἔχων καὶ ὅτι ὁ Αὐστριακὸς Χότζ μετὰ τριῶν ἄλλων στρατηγῶν ἐφονεύθησαν, πέντε δὲ ἡχμαλωτίσθησαν. Ἀλλὰ τὰ πράγματα ἐν τῷ ἐσωτερικῷ δὲν εὕρισκοντο εἰς πολὺ εὐάρεστον κατάστασιν καὶ ἡ κυβερνήσις, προσπαθοῦσα νὰ ἐξοντώσῃ τὴν εἰς τὰς μεσημβρινὰς ἐπαρχίας τῆς Γαλλίας ἀναφανείσαν ληστείαν καὶ νὰ καταπνίξῃ τὴν ἀντεπανάστασιν τῆς Βανδέας, ἐξήντλει τὰς ἀνε-

παρκείς αὐτῆς δυνάμεις ἄνευ οὐδενὸς ἀποτελέσματος.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Ἀβινιὸν οἱ αἰέποτε φιλοτάραχοι δὲν ἔμενον ἐννοεῖται ἀμέτοχοι καὶ ἀπαθεῖς θεαταὶ τῶν διαδραματιζομένων, διὰ τοῦτο, φαίνεται, ὁ ἡνίοχος τῆς ταχυδρομικῆς ἀμάξης τῆς σταθείσης εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Βασιλικοῦ Παλατίου ὅταν ἐφθασαν εἰς Ἀργῶνα, ἐνθα ἡ ὁδὸς διηρεῖτο εἰς τρεῖς κλάδους, ὧν ὁ μὲν ἦγεν εἰς Νίμην, ὁ δὲ εἰς Καρπεντράσην καὶ ὁ τρίτος εἰς Ἀβινιὸν, ἀνεχαίτισε τοὺς ἵππους καὶ ἠρώτησε τοὺς δύο ταξειδιώτας ποῖαν ἐκ τῶν δύο ὁδῶν προτιμῶσι τὴν διὰ τῆς Καρπεντράσης ἢ τὴν διὰ τοῦ Ἀβινιόν;

— Ποῖα ἐκ τῶν δύο εἶναι συντομωτέρα; ἀντηρώτησε λακωνικῇ καὶ διαπεραστικῇ φωνῇ ὁ πρεσβύτερος τῶν δύο ὁδοιπόρων, ὅστις, ἂν καὶ ἐφαίνετο γεροντότερος κατὰ τινὰς μῆνας, μόλις ὅμως ἦτο τριακοντούτης.

— Ὡ πολῖτα, ὁ δρόμος διὰ τοῦ Ἀβινιόν εἶναι συντομώτερος μίαν λεύγαν καὶ ἡμίσειαν τοῦλάχιστον.

— Ἄς ὑπάγωμεν τότε, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, διὰ τοῦ Ἀβινιόν.

Εἶπε καὶ οἱ ἵπποι ἐξεκίνησαν καλπάζοντες· τοῦθ' ὅπερ ἀπεδείκνυνεν ὅτι οἱ πολῖται ὁδοιπόροι, ὡς τοὺς ἀπεκάλει ὁ ἡνίοχος, ἂν καὶ ἡ διὰ τοῦ κύριε προσαγόρευσις ἐπανήρχετο βαθμυδὸν εἰς χοῆσιν ἐν τῇ ὁμιλίᾳ, ἐπλήρωνον πλουσιοπαρόχως τὴν προθυμίαν καὶ τὴν ὑπακοὴν τοῦ ἀμαξήλατου αὐτῶν.

Ἡ αὐτὴ σπουδὴ ἐξεδηλώθη ὅτε ἐφθασαν καὶ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον· ἐκεῖ, ὡς καθ' ὁδόν, πρῶτος πάλιν ὠμίλησεν ὁ πρεσβύτερος τῶν δύο ὁδοιπόρων καὶ ἠρώτησε τὸν ξενοδόχον ἂν ἡδύνατο νὰ γευματίσωσιν ἐκ τοῦ προχείρου, ὁ δὲ τρόπος δι' οὗ ἀπηύθυνε τὴν ἐρώτησιν ἐδήλου πολλὰς γαστρονομικὰς ἀξιώσεις ἀφ' ἑνὸς καὶ μεγάλῃν ταχύτητα ἀφ' ἑτέρου περὶ τὴν παρασκευὴν τοῦ γεύματος.

— Πολῖται, ἀπεκρίθη ὁ ξενοδόχος, ὅστις ἅμα ἤκουσε τὸν κρότον τῆς ἀμάξης προσέδραμεν εἰς συνάντησιν τῶν ὁδοιπόρων, χειρόμακτρον ἀνὰ χεῖρας κρατῶν, ἀναβῆτε εἰς τὰ δωμάτιά σας καὶ μετὰ δύο λεπτά τῆς ὥρας σὰς στέλλω γεῦμα ὅχι εὐκαταφρόνητον· ἀλλ' ἂν μοὶ ἐπιτρέπητε νὰ σὰς δώσω συμβουλὴν....

Ἐκρινεν ἴσως ὅτι δὲν ἦτο πρέπον νὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ ἐσιώπησε.

— Ἄς ἀκούσωμεν τὴν συμβουλὴν σας, ἄς τὴν ἀκούσωμεν! εἶπεν ὁ νεώτερος τῶν ὁδοιπόρων, τότε τὸ πρῶτον λαβὼν τὸν λόγον — Νομίζω καλῆτερον νὰ γευματίσητε εἰς τὴν κοινὴν τράπεζαν, καθὼς καὶ ὁ ξένος τὸν ὁποῖον περιμένει αὐτὴ ἐδῶ ἡ ἅμαξα, διότι εἰς τὴν κοινὴν τράπεζαν τὸ γεῦμα εἶναι ἐξαίρετον καὶ καθ' ὅλα ἐτοιμον.

Ταῦτα λέγων ὁ ξενοδόχος ἐδείκνυνεν ἅμαξαν ἀναπαυτικώτατα συνεσκευασμένην πρὸς ὁδοιπορίαν καὶ συνεζευγμένην εἰς δύο ἵππους ῥωμαλέους, σκάπτοντας τὴν γῆν διὰ τοῦ ποδός, ἐνῷ ὁ ἀμαξήλατης ἀκουμβῶν ἐπὶ τῆς θυρίδος ἐκέκρινεν ἡσύχως φιάλην γενναίου οἴνου.

Καὶ πρῶτον μὲν εὐθύς ὁ πρὸς ὃν ἀπετάνθη ἡ πρότασις τοῦ ξενοδόχου ἐποίησε νεῦμα ἀρνητικόν, μετὰ μικρὰν ὅμως σκέψιν ὁ πρεσβύτερος τῶν δύο ὁδοιπόρων συμβουλευθεὶς διὰ νεύματος τὸν σύντροφόν του καὶ ἀποκριθέντος ἐκεῖνου δι' ἄλλου νεύματος, ὥσει ἔλεγεν « Ἡξεύρετε κάλλιστα ὅτι εἰμὶ εἰς τὰς διαταγὰς σας »

— Ἔστω, εἶπε τότε, θὰ γευματίσωμεν εἰς τὴν κοινὴν τράπεζαν.

Στραφεὶς δ' ὕστερον πρὸς τὸν ἡνίοχον ὅστις εὐσεβάστως ἰστάμενος περιέμενε τὰς διαταγὰς του,

— Νὰ ἐτοιμάσης τοὺς ἵππους μετὰ ἡμίσειαν ὥραν τὸ πολὺ, εἶπε, πρὸς ὁδοιπορίαν.

— Μετὰ τοὺς λόγους τούτους οἱ δύο ὁδοιπόροι εἰσῆλθον εἰς τὸ ἐστιατόριον, προηγούμενου τοῦ πρεσβυτέρου καὶ ἐπομένου τοῦ νεωτέρου ἐξ αὐτῶν.

Καθὼς δὲ συμβαίνει συνήθως εἰς τοιαύτας περιστάσεις, ὅλων τῶν παρακαθημένων εἰς τὴν τράπεζαν οἱ ὀφθαλμοὶ ἐστράφησαν πρὸς τοὺς νεοελθόντας καὶ ἡ ὁμιλία των, ἥτις ἐφαίνετο ἀρκετὰ ζωηρὰ, ἀμέσως διεκόπη.

Οἱ παρακαθήμενοι ἦσαν πρῶτον μὲν οἱ συνήθεις πελάται τοῦ ξενοδόχου, ὕστερον ὁ ξένος ὁ ἀναμενόμενος ὑπὸ τῆς ἀμάξης περὶ ἧς ἐγένετο ἀνωτέρω λόγος, ἔπειτα οἰνοπώλης τις ἐκ Βορρηγαλλίας σταθεὶς προσκαίρων εἰς Ἀβινιόν, δι' οὗς λόγους θέλομεν ἐκθέσει κατόπιν καὶ τέλος ἀρκετοὶ ἄλλοι ὁδοιπόροι μεταβαίνοντες ἀπὸ Μασσαλίας εἰς Λυόν.

Οἱ νεοελθόντες χαιρετήσαντες διὰ μικρᾶς κλίσεως τῆς κεφαλῆς τοὺς συνεστιωμένους παρεκάθησαν εἰς ἓν ἄκρον τῆς τραπέζης, ἀποχωρισθέντες οὕτως ὀλίγον τῶν ἄλλων ὁμο-

τραπέζων. Ἡ πράξις των δὲ αὕτη ὄζουσα ὅπως οὖν ἀριστοκρατίαν ἐπηύξησε τὴν περὶ αὐτῶν περιέργειαν· καὶ χωρὶς ὅμως τούτου διεκρίνοντο ἐκ πρώτης ὄψεως ὅτι δὲν ἦσαν ἄνθρωποι τυχαῖοι ἂν καὶ ἦσαν ἀφελέστατα ἐνδεδυμένοι, διότι ἀμφότεροι ἔφερον τὴν κοινὴν τῆς νεολαίας τότε ἐνδυμασίαν, δηλαδή ὑψηλὰ ὑποδήματα ἀνεστραμμένα περὶ τὴν κνήμην, ἐπενδύτην ἵπποτικὸν καὶ ὁδοιπορικὸν μανδύαν· διέφερον δὲ τῶν Παρισινῶν καλλωπιστῶν ὡς καὶ τῶν ἐπαρχιωτῶν κατὰ τὸν τρόπον τῆς κομώσεως καὶ κατὰ τὸν λαιμοδέτην, διότι ἡ μὲν κόμη των ἦτο μακρὰ καὶ ἀβοστρύχιστος, ὁ δὲ λαιμοδέτης των μέλας, μικρὸς καὶ δεδεμένος κατὰ τὸν στρατιωτικὸν συρμόν.

Καθὼς δ' ἀφορᾷ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τῶν δύο περὶ οὗ ὁ λόγος νέων ἦσαν πάντῃ ἀντίθετα. Καὶ ὁ μὲν πρεσβύτερος ὁ πολλάκις, ὡς εἶδομεν, λαβὼν τὴν πρωτοβουλίαν καὶ τοῦ ὁποίου ὁ τόνος τῆς φωνῆς, καὶ ὅταν ἀκόμη ἐλάλει μετ' οἰκειότητος, ἐδήλου ἄνθρωπον συνειθισμένον εἰς τὸ προστάσσειν ἦτο καθὰ προείπομεν τριακοντούτης ὡς ἔγγιστα, εἶχε τὴν κόμην μελανὴν, λεῖαν καὶ δίχα ἀπὸ τῶν χροτάφων μέχρι τῶν ὠμων καταπίπτουσαν, τὸ πρόσωπον ἠλιokaές, τὰ χεῖλη λεπτὰ, εὐθεῖαν τὴν ρίνα, λευκοὺς τοὺς ὀδόντας καὶ ὀφθαλμοὺς ἱερακίους ὡς τοὺς ὑπὸ τοῦ Δάντου ἀποδιδόμενους τῷ Καίσαρι. Τὸ ἀνάστημά του ἦτο μᾶλλον μικρὸν, αἱ χεῖρες αὐτοῦ λεπτοφυεῖς, οἱ πόδες μικροὶ καὶ κομποί· ἐφαίνετο δὲ ὅτι δὲν ἦτο συνειθισμένος εἰς τὴν ὁποίαν τότε ἔφερεν ἐνδυμασίαν, ὡς ἐκ τῆς στενοχωρίας τὴν ὁποίαν ἐδείκνυε, καὶ ἂν τις προσεκτικῶς τὸν ἤκουε λαλοῦντα ἤθελε διακρίνει ἐν αὐτῷ ἐλαφρὰν ἰταλικὴν προφορὰν.

Ὁ δὲ συνοδοιπόρος του ἐφαίνετο κατὰ τρία ἢ τέσσαρα ἔτη νεώτερος αὐτοῦ καὶ ἦτο εὐχαρὶς καὶ ὠραίος νεανίας· εἶχεν ὀφθαλμοὺς γλαυκοὺς, ρίνα κανονικὴν, πῶγωνα ὀλίγον ἐπιμήκη ἀλλὰ σχεδὸν ἀγένειον. Τὸ ἀνάστημά του ἦτο ὀλίγον τι ὑψηλότερον τοῦ ἐτέρου, ἀλλὰ τόσῳ σύμμετρον καὶ τόσῳ εὐλίγιστον, ὥστε εἰκάζε τις ὅτι εἶχεν ἂν ὅχι δύναμιν τοῦλάχιστον εὐκίνησιαν καὶ δεξιότητα οὐ τὴν τυχαίαν.

Ἄν δὲ καὶ ἦτο ἀπαράλλακτα ἐνδεδυμένος ὡς ὁ σύντροφός του καὶ μετ' οἰκειότητος συνωμίλουν πρὸς ἀλλήλους, ἐφαίνετο ὅμως ὅτι ἐδείκνυε πρὸς ἐκείνον εἰδὸς τι σεβασμοῦ

τὸ ὅποιον ἐπειδὴ βεβαίως δὲν προήρχετο ἐκ τῆς διαφορᾶς τῆς ἡλικίας, θὰ εἶχε κατὰ συνῆθειαν τὸν λόγον του εἰς τὴν διαφορὰν τῆς κοινωνικῆς ἀλλήλων θέσεως. Πλὴν τούτου, αὐτὸς μὲν προσηγόρευε τὸν συνοδοιπόρον του διὰ τοῦ πο λι τ α ἐνῶ ἐκεῖνος τὸν ἀπεκάλει ἀπλῶς Ῥολάνδον.

Ὅλαι αὗται αἱ παρατηρήσεις μας, αἵτινες σκοπὸν ἔχουσι νὰ ὑποβοηθήσωσι τὸν ἀναγνώστην εἰς τὸ νόημα τῆς ἱστορίας ἡμῶν, δὲν ἐλήφθησαν φαίνεται ὑπ' ὄψιν καθ' ὅλον αὐτῶν τὸ πλάτος ὑπὸ τῶν εἰς τὴν κοινὴν τράπεζαν παρακαθημένων, διότι ἀφοῦ περιέργως περιεργάσθησαν ἐπὶ τινα λεπτὰ τῆς ὥρας τοὺς νεοελθόντας, ἀπέστρεψαν ἀπ' αὐτῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἡ ὁμιλία, ἐπὶ μικρὸν διακοπεῖσα, ἀνέλαβε πάλιν τὸν ῥοῦν τῆς. Ὁμολογητέον δὲ ὅτι ἡ συνομιλία των περιεστρέφετο εἰς ἀντικείμενον τὰ μέγιστα ἐνδιαφέρον πάντα ὁδοιπόρον. Ἐγίνετο δηλαδή λόγος περὶ ληστεύσεως ταχυδρομικῆς ἀμάξης κομιζούσης ἐξήκοντα χιλιάδας φράγκα ἀνήκοντα εἰς τὸ δημόσιον· ἡ ληστεία εἶχε λάβει χώραν τὴν προτεραίαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης ἀπὸ Μασσαλίας εἰς Ἀβινιὸν μεταξὺ Λαμβέσκης καὶ τῆς Βασιλικῆς γεφύρας.

Οἱ δύο νέοι ὁδοιπόροι ἅμα ἤκουσαν περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ἔτειναν τὸ οὖς μετὰ μεγάλης περιεργείας.

Ἡ ἐπιθεσις ἐγένετο εἰς τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἐξ ἧς καὶ αὐτοὶ διήλθον, τὸ δὲ συμβὰν διηγεῖτο εἰς ἐκ τῶν πρωταθλητῶν τοῦ δράματος δηλαδή ὁ οἰνοπώλης τῆς Βορδγαλλίας.

Οἱ μᾶλλον ἀπλήστως ἀκούοντες καὶ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας ἦσαν οἱ διὰ τῆς ταχυδρομικῆς ἀμάξης ἐλθόντες καὶ μέλλοντες μετ' οὐ πολὺ ν' ἀναχωρήσωσι πάλιν· οἱ δ' ἄλλοι ὁμοτράπεζοι, τούτέστιν οἱ ἐντόπιοι, τόσον εἶχον συνειθίσει εἰς τοιοῦτου εἶδους ἀπευκταῖα, ὥστε ἐδύναντο μᾶλλον νὰ δώσωσι παρὰ νὰ λάβωσι πληροφορίας.

— Εἶπατε· λοιπὸν, πολῖτα, ἔλεγε παχύσαρκός τις κύριος, ὅπισθεν τοῦ ὁποίου προσεπάθει νὰ κρυβῇ διὰ τὸν φόβον ἰσχνή τις καὶ ὑψηλὴ γυνή, ὅτι ἡ ληστεία διεπράχθη εἰς τὴν αὐτὴν ὁδὸν δι' ἧς καὶ ἡμεῖς πρὸ ὀλίγου ἤλθομεν; . .

— Ναί, πολῖτα, μετὰξὺ Λαμβέσκης καὶ τῆς Βασιλικῆς γεφύρας· παρετηρήσατε ἴσως ἓνα μέρος ὅπου ὁ δρόμος ἀπολήγει εἰς δύο λοφίδια; ἐκεῖ ὑπάρχει σωρὸς βράχων.

— Ναί, ναί, φίλε μου, εἶπεν ἡ γυνὴ σφίγγου-

σα τὸν βραχίονά τοῦ συζύγου της, τὸ παρέ-
τήρησα κάλλιστα, δὲν ἤξεύρω μάλιστα ἂν
ἐνθυμεῖσαι ὅτι εἶπον «πολὺ ἐπικίνδυνον εἶναι
αὐτὸ τὸ μέρος καὶ καλῆτερον εἶναι νὰ δια-
βαίνει τις ἐδῶθεν τὴν ἡμέραν παρὰ τὴν νύ-
κτα.»

— Ὡ κυρία, εἶπε νεανίας τις, τακτικός πε-
λάτης τοῦ ξενοδόχου φαινόμενος καὶ ἐμφαν-
τικῶς ὁμιλῶν ὥσει ἄνθρωπος τῶν πάντων
εἰδήμων, γνωρίζετε κάλλιστα ὅτι οἱ ὁπαδοὶ
τοῦ Ἰηοῦ δὲν ποιοῦσι διάκρισιν μεταξύ
ἡμέρας καὶ νυκτός.

— Καλὲ τί λέγετε! ἠρώτησεν ἡ γυνὴ ἔτι
μᾶλλον ἐντρομος γενομένη, ἐν μέσῃ μεσημ-
βρία ἐληστεύθητε;

— Μάλιστα, πολίτις, μόλις ἦτο δεκάτη
τῆς πρωίας.

— Καὶ πόσοι ἦσαν τὸν ἀριθμόν; ἠρώτησεν
ὁ παχύσαρκος κύριος.

— Τέσσαρες, πολῖτα.

— Ἐπέπεσαν ἐξ ἐνέδρας;

— Ὅχι, ἦσαν ἑφιπποὶ, ὠπλισμένοι ἀπὸ κε-
φαλῆς μέχρις ὀνύχων καὶ εἶχον κρυμμένον τὸ
πρόσωπον ὑπὸ προσωπεῖον.

— Δὲν ἀλλάζουσι μέθοδον, εἶπεν ὁ νέος
πελάτης τοῦ ξενοδόχου, καὶ πιστεύω ὅτι
αὐτὰ θὰ εἶπον ὡς ἐγγιστα· «Πᾶσα ἀντί-
στασις περιττὴ, δὲν θὰ σᾶς βλάψωμεν διό-
λου, διότι ἡμεῖς μόνα τὰ δημόσια χρήματα
θέλομεν.»

— Ἀπαράλλαχτα, πολῖτα, κατὰ λέξιν.

— Ὑστερον ἐξηκολούθησεν ὁ τόσῳ πιστῶς
ἐξιστορῶν τὸ συμβᾶν, δύο ἐξ αὐτῶν ἀφίπ-
πευσαν, καὶ δόντες τοὺς ἵππους των εἰς τοὺς
συντρόφους των, προσεκάλεσαν τὸν ἀμαξη-
λάτην νὰ τοῖς παραδώσῃ τὰ χρήματα.

— Πολῖτα, εἶπεν ὁ παχύσαρκος θαυμάσας,
διηγεῖσθε τὸ συμβᾶν ὡσὰν ἦσθε μάρτυς αὐ-
τόπτης.

— Ἴσως ὁ κύριος ἦτο παρὼν, εἶπεν εἰς τῶν
ὁδοιπόρων καὶ ἀστειεύμενος καὶ ἀμφιβάλ-
λων.

— Δὲν ἤξεύρω, πολῖτα, ἂν τοῦτο λέγων
σκοπεύετε νὰ με προσβάλλητε, εἶπεν ὁ νε-
ανίας, ἀλλὰ σᾶς διαβεβαίω ὅτι κατὰ τὰς πο-
λιτικὰς μου δοξασίας δὲν θεωρῶ ὑβριστικὴν
τὴν ὑπόνοιάν σας αὐτὴν. Ἐὰν μοι συνέβαινε
τὸ δυστύχημα νὰ εὑρεθῶ μεταξύ τῶν προσ-
βληθέντων ὁδοιπόρων, ἢ ἡ τιμὴ νὰ συγκα-
ταλογίζωμαι μετὰ τῶν ἐπιτεθέντων κατ' αὐ-
τῶν, θὰ τὸ ἔλεγον εἰλικρινῶς καὶ κατὰ τὴν
μίαν καὶ κατὰ τὴν ἄλλην περιπτώσιν· ἀλλὰ

τὴν πρωίαν τῆς χθὲς κατὰ τὴν δεκάτην ὥ-
ραν, ὅποτε δηλαδὴ ἀκριβῶς ἐγένετο ἡ κατὰ
τῆς ταχυδρομικῆς ἀμαξῆς ἐπίθεσις τέσσαρας
λεύγας μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, ἐγὼ προσγευματι-
ζον ἡσύχως εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο, καὶ
μάλιστα εἶχον ὁμοτραπέζους τοὺς δύο πολί-
τας, οἵτινες τῶρα μὲ τιμῶσι καθήμενοι δε-
ξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν μου.

— Δὲν μοι λέγετε, παρακαλῶ, εἶπεν ὁ εἰς
ἐκ τῶν δύο νεωστὶ εἰσελθόντων καὶ παρα-
καθησάντων εἰς τὴν τράπεζαν, τὸν ὁποῖον
ὁ συνοδοιπόρος του ἀπεκάλει Ῥολάνδον,
πόσοι ἄνδρες ἐκάθισθη εἰς τὴν ἀμαξάν;

— Τώρα σᾶς λέγω· ἡμεθα νομίζω... ναι,
ἡμεθα ἑπτὰ ἄνδρες καὶ τρεῖς γυναῖκες.

— Ἐπτὰ ἄνδρες ἐκτός τοῦ ἀμαξηλάτου;
ἠρώτησεν ὁ Ῥολάνδος.

— Ἐννοεῖται, ἐκτός αὐτοῦ.

— Καὶ λοιπὸν ἑπτὰ ἄνδρες παρεδόθητε εἰς
τὴν διάκρισιν τεσσάρων ληστῶν; σᾶς συγ-
χαίρομαι, κύριοι, διὰ τὸ ἀνδραγάθημα.

— Ἐγνωρίζομεν κάλλιστα ὁποῖοι ἦσαν οἱ
ἀντίπαλοί μας, ἀπεκρίθη ὁ οἰνοπώλης, καὶ δι'
αὐτὸ οὐδὲ μᾶς ἤλθε κἂν κατὰ νοῦν ἰδέα ἀ-
μύνης.

— Ὅποια ἰδέα! ὑπέλαθεν ὁ νέος, ἐγνωρίζε-
τε λέγετε ποῖοι ἦσαν οἱ ἀντίπαλοί σας, ἀλλ'
ἦσαν μοι φαίνεται κλέπται, λησταί.

— Παντάπασιν· εἶπον τὰ ὀνόματά των.

— Τὰ εἶπον μάλιστα.

— Πῶς! ὠνομάσθησαν;

— Εἶπον «Κύριοι, περιττὴ εἶναι πᾶσα ἀντί-
στασις· μὴ φοβεῖσθε, κυρίαί, δὲν εἴμεθα λη-
σταί, ἀλλὰ ὁ παδοὶ τοῦ Ἰηοῦ.

— Ναι, εἶπεν ὁ νέος ὁ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον
συχνάζων, προλέγουν ποῖοι εἶναι πρὸς ἀπο-
φυγὴν ἐνδεχομένης παρεξηγήσεως τοιαύτη
εἶναι ἡ ἀρχὴ των.

— Θαυμάσια εἶπεν ὁ Ῥολάνδος, ἀλλὰ τί
πρᾶγμα τέλος πάντων εἶναι αὐτὸς ὁ Ἰηοῦ, ὅ-
στις ἔχει τόσῳ εὐγενεῖς ὁπαδούς; μήπως
εἶναι ὁ ἀρχηγός των;

— Κύριε, εἶπεν ἕτερος τῶν παρακαθημένων
ὡς ἐκ τοῦ ἱματισμοῦ φαινόμενος ἱερεὺς ἀ-
ποπτύσας τὰ ἱερατικὰ καὶ ὅστις πιθανώτατα
ἦτον οὐ μόνον συνήθης τῷ ξενοδόχῳ ἀλλὰ
καὶ μεμνημένος εἰς τὰ ἀπόρρητα τῆς ἐντί-
μου εταιρίας ἧς συνεζήτουν τὰ προτερήμα-
τα καὶ τὴν ἀξίαν, ἂν ἀνεγνώσχετε τὰς Γρα-
φὰς μετὰ πλείονος προσοχῆς θὰ ἐμανθάνετε
ὅτι πρὸ δισχιλίων καὶ ἑξακοσίων περίπου
ἐνιαυτῶν ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος Ἰηοῦ ἀπέθανε καὶ

ὅτι ἐπομένως εἶναι φυσικῶς ἀδύνατον νὰ συλ-
λαμβάνῃ τὴν σήμερον ταχυδρομικὰς ἀμάξας
εἰς τοὺς δημοσίους δρόμους.

— Κύριε ἀββᾶ, ἀπεκρίθη ὁ Πολάνδος ἀνα-
γνωρίσας ὅτι ὁ μετ' αὐτοῦ ὁμιλῶν ἦτο θεο-
λόγος, ἂν καὶ τὸ ὕφος τῆς ὁμιλίας σας εἶναι
ὀλίγον δριμύ, ἐπειδὴ ὅμως φαίνεσθε κάτο-
χος μεγάλων γνώσεων, ἐπιτρέψατε εἰς τὸν
ταπεινὸν ἐμὲ καὶ ἀμαθῆ νὰ σᾶς ζητήσω με-
ρικὰς πληροφορίας περὶ τοῦ Ἰηοῦ τούτου
τοῦ ἀποθανόντος πρὸ εἴκοσιν ἐξ αἰώνων καὶ
ἔχοντος μολοντοῦτο ὁπαδοὺς, διὰ τοῦ ὀνόμα-
τος αὐτοῦ ἀποκαλουμένους.

— Ὁ Ἰηοῦ, ἀπεκρίθη ὁ θεολόγος διὰ τοῦ
αὐτοῦ ὕφους, ἦτον εἰς τῶν βασιλέων τοῦ
Ἰσραὴλ χρισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑλισσαιέ ὑπὸ τὸν
ὅρον τοῦ νὰ τιμωρήσῃ τὰ ἀνομήματα τοῦ
οἴκου Ἀχαάβ καὶ τῆς Ἰεζάβελ καὶ νὰ ἀπο-
κτείνῃ πάντας τοὺς ἱερεῖς τοῦ Βάαλ.

— Κύριε ἀββᾶ, ὑπέλαβεν ὁ νέος γελῶν, σᾶς
εὐχαριστῶ ἐπὶ τῇ ἐξηγήσει ταύτῃ καὶ δὲν
ἀμφιβάλλω περὶ τῆς ἀληθείας καὶ μάλιστα
περὶ τῆς σοφίας τοῦ λόγου σας, ὁμολογῶ
ὅμως ὅτι δὲν ἐφωτίσθην πολὺ ἐξ αὐτοῦ.

— Πῶς! πολῖτα, εἶπεν ὁ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον
συχνάζων, δὲν ἐννοεῖτε ὅτι τὸν Ἰηοῦ ἀντι-
προσωπεύει ἡ αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Λου-
δοθικός ΙΗ'. χρισθεὶς ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦ νὰ
τιμωρήσῃ τὰ ἀνομήματα τῆς Δημοκρατίας
καὶ νὰ ἀποκτείνῃ τοὺς ἱερεῖς τοῦ Βάαλ, ὅ-
λους δηλαδὴ ἐκείνους ὅσοι συνήργησαν ὁ-
πωσδήποτε εἰς τὴν παράτασιν τῆς ἐλεεινῆς
αὐτῆς καταστάσεως τῶν πραγμάτων, κατα-
στάσεως, ἣτις ἀπὸ ἐπταετίας ἀποκαλεῖται
Δημοκρατία;

— Ἀ, μάλιστα! τώρα ἐνόησα, εἶπεν ὁ νέος·
εἶπετέ μοι μόνον, σᾶς παρακαλῶ, ἂν συγ-
καταλέγητε εἰς τοὺς ἐχθροὺς τῶν ὁποίων
τὴν ἐξόντωσιν ἔργον ἔχουσιν οἱ ὁπαδοὶ τοῦ
Ἰηοῦ, τοὺς γενναίους ἐκείνους στρατιώτας
τοὺς ὑπερμάχους τῆς Γαλλικῆς αὐτονομίας,
καὶ τοὺς ἐνδόξους στρατηγούς τοὺς ἡγήθεν-
τας τοῦ στρατοῦ τοῦ Τυρόλου, τοῦ Ρίνου
καὶ τῆς Ἰταλίας.

— Ἀναμφιβόλως, αὐτοὺς μάλιστα πρὸ
πάντων.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ νέου ἐσπινθηροβόλησαν,
οἱ ῥώθωνές του ἐξωγχώθησαν, τὰ χεῖλη συ-
νεστάλησαν, καὶ ἀνεσηκώθη ἐκ τοῦ θρόνου·
ἀλλ' ὁ συνοδοιπόρος του τὸν ἔσυρεν ἀπὸ τοῦ
ἱματίου καὶ τὸν ἠνάγκασε νὰ καθήσῃ, ἐνῶ
δι' ἐνὸς καὶ μόνου βλέμματος τῷ ἐπέταξε

σιγὴν. Ὑστερον ὁ τὸ δειγματοῦτο τῆς ἰσχύος
παρασχών, τότε πρῶτον λαβὼν τὸν λόγον,
— Συγχωρήσατε, πολῖτα, εἶπε πρὸς τὸν
προκαλήσαντὰ νέον, ὁδοιπόρους ἀπὸ τῶν
περάτων τῆς οἰκουμένης φθάνοντας, ἀπὸ τῆς
Ἀμερικῆς, οὕτως εἶπεν, ἢ τῶν Ἰνδιῶν, ὁ-
δοιπόρους, οἵτινες πρὸ δύο ἐτῶν μακρὰν τῆς
Γαλλίας διατελοῦντες, εὐρίσκονται εἰς ἐν-
τελὴ ἄγνοϊαν τῶν διατρεχόντων καὶ ἐπιθυ-
μοῦσι νὰ ἀκούσωσι πληροφορίας περὶ ὅλων
τῶν πραγμάτων.

— Ἡ αἰτησίς σας πολῖτα, εἶναι δικαιολο-
γη, εἶπεν ὁ πρὸς ὃν ὁ λόγος ἀπετάνθη, ἐρω-
τήσατε καὶ προθύμως θέλω σᾶς ἀποκριθῇ.

— Ἐπειδὴ λοιπὸν τώρα, ἐξηκολούθησεν ὁ
μελαχροινὸς νέος ὁ τὸ ἀέτιον βλέμμα καὶ
τὴν μέλαιναν κόμην ἔχων, γνωρίζω τί ἐστὶν
Ἰηοῦ καὶ ποῖον σκοπὸν προτίθεται ἡ ἐταιρία
αὐτοῦ, ἐπιθυμῶ νὰ μάθω εἰς τί μεταχειρίζονται
οἱ ὁπαδοὶ τοῦ τὰ χρήματα ὅσα λαμβάνουσι.

— ὦ Θεέ μου! οὐδὲν τούτου ἀπλούστερον,
πολῖτα· γνωρίζετε ὅτι πολὺς γίνεται λόγος
περὶ ἀνορθώσεως τῆς βουρβονικῆς μοναρχίας;

— Ὅχι, δὲν τὸ γνωρίζω, εἶπεν ὁ μελαχροι-
νὸς νέος προσποιούμενος πλὴν εἰς μάτην
ἀφέλειαν, διότι φθάνω, ὡς σᾶς προεῖπον,
ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου.

— Περίεργον! δὲν ἔχετε γνῶσιν αὐτοῦ;
Μάθετε λοιπὸν ὅτι ἐντὸς ἐξ μηνῶν θὰ ἦναι
πρᾶγμα τετελεσμένον.

— Ἀληθινά!

— Μὴ ἀμφιβάλλετε παντάπασι, πολῖτα,
εἰς τοὺς λόγους μου.

Οἱ δύο νέοι οἱ στρατιωτικῶς ἐνδεδυμέ-
νοι ἐκυττάχθησαν καὶ ἐμεδιάσαν, ἂν καὶ ὁ
νεώτερος ἐφαίνετο δυσανασχετῶν ὑπὸ ἀνυ-
πομονησίας.

Ὁ ἄλλος ἐν τούτοις ἐξηκολούθησε·

— Τὸ Λυὸν εἶναι ἐστία τῆς συνομοσίας,
ἂν πρέπει νὰ ὀνομάζωμεν συνομοσίαν σχέ-
διον ἐνεργούμενον ἀπροκαλύπτως καὶ ἐν
μέσῃ ἀγορᾷ. Διὰ τοῦτο νομίζω ὅτι καταλλη-
λότερον δυνάμεθα νὰ τὴν ἀποκαλέσωμεν
Προσωρινὴν Κυβέρνησιν.

— Σύμφημι, πολῖτα, εἶπεν ὁ νέος μετὰ πολ-
λῆς εὐγενείας ἐν ἣ ὅμως περιείχετο καὶ τις
δόσις εἰρωνείας, ἔστω Προσωρινὴ Κυβέρ-
νησις.

— Ἡ προσωρινὴ αὕτη κυβέρνησις ἔχει ἐπι-
τελεῖον καὶ στρατοῦς.

— Τί λέγετε! ἐπιτελεῖον, ἴσως ἔχει...

ἀλλὰ στρατούς...

— Ἐχει στρατούς, σᾶς τὸ ἐπαναλέγω.

— Καὶ ποῦ λοιπὸν εὐρίσκονται;

— Εἷς μὲν στρατὸς διοργανίζεται ὑπὸ τοῦ Καρδόνου εἰς τὰ ὄρη τῆς Ὠβέρνης, ἕτερος δὲ εἰς τὰ βουνὰ τῆς Γιούρας ὑπὸ τοῦ Τεϊσσονέτου, καὶ τρίτος τέλος, ὅστις καὶ ἐνεργεῖ ὁλονὲν ἀρκετὰ ἐπιτυχῶς, εἰς Βανδέαν ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τῶν Ἑσκαρποβίλλου, Λεβλώνδου καὶ Καδουδάλ.

— Μεγάλην χάριν τῇ ἀληθείᾳ, πολῖτα, σᾶς ὀφείλω ὅτι με διεφωτίσατε περὶ τῶν συμβαινόντων, διότι ἐγὼ ἐφρόνουν ὅτι οἱ μὲν Βουρβῶνες ἡσύχαζον ἐν τῇ ἐξορίᾳ, ὅτι δὲ ἡ Ἀστυνομία ἦτον ἀρκετὰ καλῶς διωργανισμένη ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχωσιν εἰς τὰς μεγάλας πόλεις βασιλικὰ κομητάτα καὶ λησται εἰς τοὺς δημοσίους δρόμους· καὶ ἐνόμιζον ἐπὶ τέλους ὅτι ὁ στρατηγὸς Ὁχος εἶχε καθ' ὁλοκληρίαν εἰρηνοποιήσει τὴν Βανδέαν.

Ὁ νέος, πρὸς ὃν ἡ ἀπόκρισις αὕτη ἐδόθη ἀνεκάγχασε.

— Δὲν μοι λέγετε, καλὲ, πόθεν ἔρχεσθε, πρὸς θεοῦ, ἀνέκραξε, καὶ εὐρίσκεσθε εἰς τοιαύτην ἄγνοιαν;

— Σᾶς εἶπον καὶ προηγουμένως, πολῖτα, ὅτι ἔρχομαι ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης.

— Καὶ χωρὶς νὰ τὸ εἰπῇτε αὐτὸ φαίνεται.

Ἐπειτα ὑπέλαβεν·

— Λοιπὸν ἐννοεῖτε τώρα ὅτι, ἀφ' ἐνὸς μὲν οἱ Βουρβῶνες δὲν εἶναι πλούσιοι, αἱ δὲ περιουσίαι τῶν μεταναστῶν, δημευθέντων καὶ πωληθέντων τῶν κτημάτων αὐτῶν, ἐντελῶς κατεστράφησαν, ἐπομένως ἦτον ὅλως ἀδύνατον νὰ ὀργανισθῶσι δύο στρατοὶ καὶ νὰ μισθοδοτῇται τρίτος ἀνεὺ ἀργυρίου. Ἐν τῇ δυσχερεῖ ταύτῃ περιστάσει φανερόν ἦτον ὅτι μόνῃ ἡ δημοκρατία ἦτον ἱκανὴ νὰ μισθοδοτῇ τοὺς ἐχθροὺς αὐτῆς· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε πιθανότης ὅτι θὰ συγκατετίθετο εἰς τοῦτο οἰκειοθελῶς ἔχριναν συντομώτερον καὶ ἀσφαλέστερον, ἀφίνοντες κατὰ μέρος τοιαύτην ἀκανθώδη διαπραγματεύειν, νὰ λάβωσιν ἀντὶ νὰ ζητήσωσι τὸ ἀργύριόν τῆς.

— Ἀ, τέλος πάντων τώρα ἐννοῶ.

— Εὐλογητὸς ὁ θεός!

— Οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Ἰηοῦ εἶναι οἱ μεσάζοντες ἀπέναντι τῆς δημοκρατίας καὶ τῆς ἀντεπαναστάσεως, εἶναι δηλαδὴ οἱ εἰσπράκτορες τῶν βασιλικῶν στρατηγῶν.

— Ἐννοεῖται, καὶ ἐπομένως δὲν εἶναι αὕτη κλοπὴ, ἀλλὰ στρατιωτικὴ ἐνέργεια φανερός

πόλεμος.

— Θαυμάσια, πολῖτα, αἱ παρατηρήσεις καὶ τὰ συμπεράσματά σας εἶναι ὀρθότατα, καὶ βλέπω ὅτι εἴσθε τώρα εἰς ὅλα ἐνήμερος ὡς ἡμεῖς αὐτοί.

— Ἀλλὰ, εἶπε συνεσταλμένως ὁ οἰνοπώλης τῆς Βορδογαλλίας, ἀν οἱ κύριοι ὁπαδοὶ τοῦ Ἰηοῦ — σημειώσατε ὅτι οἱ λόγοι μου δὲν ἐχουσί τι προσβλητικόν — ἀν οἱ κύριοι ὁπαδοὶ τοῦ Ἰηοῦ μόνον τὰ δημόσια χρήματα λαμβάνωσι...

— Μόνον τὰ δημόσια χρήματα καὶ οὐδὲν ἄλλο· οὐδέποτε ἠκούσθη ὅτι ἐλήστευσαν ἀπλοῦν ιδιώτην.

— Οὐδέποτε, λέγετε;

— Οὐδέποτε, μάλιστα.

— Πῶς λοιπὸν συνέβη ὥστε μετὰ τῶν δημοσίων χρημάτων συμπαρέλαβον καὶ ἐν ἰδικόν μου χρηματόδεμα, περιέχον διακόσια χρυσὰ λουδοβίκια;

— Σᾶς εἶπον καὶ ἄλλοτε, φίλτατέ μοι κύριε, εἶπεν ὁ νέος ὁ πελάτης τοῦ ξενοδοχείου, ὅτι τὸ χρηματόδεμά σας ἀφῆρθη ἐξ ἀπροσεξίας, καὶ εἶμαι τόσῳ βέβαιος, ὅσον ὅτι ὀνομάζομαι Ἀλφρέδος δὲ Βαρζῶλ, ὅτι ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν τούτων θὰ σᾶς ἐπιστραφῇ.

Ὁ οἰνοπώλης ἀνεστέναξεν ἐκ βαθέων, ὡς ἄνθρωπος μὴ δίδων πλήρη πίστιν εἰς ἀπλᾶς διαβεβαιώσεις.

— Ἀλλὰ τὴν ὥραν ἐκείνην, ὡσεὶ ἡ διαβεβαίωσις τοῦ εὐγενοῦς νεανίου, ὅστις εἰπὼν τὸ ὄνομά του ἀνεκάλυψε τὴν κοινωνικὴν αὐτοῦ θέσιν, ὑπεκέντησε τὴν φιλοτιμίαν καὶ τὴν ἀβροφροσύνην ἐκεῖνων ὑπὲρ ὧν ἐγγυήθη, ἵππος ἔστη πρὸ τῆς θύρας τοῦ ξενοδοχείου, βήματα ἠκούσθησαν εἰς τὸν προθάλαμον, καὶ, ἀνοιχθείσης τῆς θύρας τοῦ ἐστιάτοριου, ἐπαρουσιάσθη ἄνθρωπος προσωπίδοφόρος καὶ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρις ὀνύχων ἐνοπλος.

— Κύριοι, εἶπεν ἐν μέσῳ ἄκρας σιγῆς προξενθείσης ὑπὸ τῆς ἐμφανισέως του, ὑπάρχει ἐνταῦθα ὁδοιπόρος ὀνόματι Πικότος, ὅστις εὐρίσκετο χθὲς εἰς τὴν ταχυδρομικὴν ἅμαξαν τὴν προσβληθεῖσαν μεταξύ Λαμβέσκης καὶ τῆς Βασιλικῆς γεφύρας;

— Ὑπάρχει, εἶπεν ὁ οἰνοπώλης ἐκπεπληγμένος.

— Μήπως εἴσθε σεῖς; ἠρώτησεν ὁ προσωπίδοφόρος.

— Ἐγὼ αὐτός.

— Ἀφῆρθη πρᾶγμα τι ἀνῆκον εἰς ὑμᾶς;

— Ναι, μοι ἀφηρέθη χρηματόδεμα περιέχον διακόσια λουδοβίκια, τὸ ὁποῖον χθές ἐνεπιστεύθη ἐν τὸν ἀμαξηλάτην.

— Προσθέτω μάλιστα, διέκοψεν ὁ εὐγενὴς νεανίας, ὅτι πρὸ ὀλίγου ὁ κύριος ἐποίησεν περὶ αὐτοῦ λόγον καὶ τὸ ἐθεώρει ὡς ἀπολεσθέν.

— Κακῶς ἐφρόνει ὁ κύριος, εἶπεν ὁ ἄγνωστος προσωπιδοφόρος, διότι ἡμεῖς πολέμου-μεν τὴν Κυβέρνησιν καὶ ὄχι τοὺς ἰδιώτας· εἴμεθα φατριασταὶ ἀλλ' ὄχι λησταί. Λάβετε τὰ διακόσια λουδοβικία σας, κύριε, καὶ ἂν ποτε ἐν τῷ μέλλοντι, συμβῇ παρόμοιον τι λάθος, ἀναφερθῆτε καὶ ζητήσατε τὸν Μόργαν.

Ταῦτα εἰπὼν ὁ προσωπιδοφόρος κατέθηκεν εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ οἰνοπώλου τὸ χρηματόδεμα, καὶ φιλοφρόνως χαιρετήσας τοὺς συνεσιωμένους, ἐξῆλθεν ἀφήσας τοὺς μὲν αὐτῶν ὑπὸ τὸ κράτος μεγάλου τρόμου, τοὺς δὲ εἰς ἄκρον ἐκπεπληγμένους ἐπὶ τοιαύτῃ προπετεία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΙΤΑΛΙΚΟΝ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑ.

Τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι ὁ φόβος καὶ ἡ ἐκπληξις, τὰ δύο ταῦτα αἰσθήματα τὰ ὁποῖα προανεφέροντο, δὲν ἐξεδηλώθησαν ὑπὸ πάντων τῶν περιεστώτων κατὰ ἴσον βαθμόν, ἀλλ' ἀναλόγως τοῦ γένους, τῆς ἡλικίας, τοῦ χαρακτῆρος, τολμῶμεν μάλιστα εἰπεῖν, καὶ τῆς κοινωνικῆς αὐτῶν θέσεως.

Οὕτω φερ' εἰπεῖν ὁ οἰνοπώλης Ἰωάννης Πικότος ὁ καὶ πρωτοεργὸς τοῦ δράματος, ἀναγνωρίσας ἐκ πρώτης ὄψεως ὡς ἐκ τοῦ ἱματισμοῦ, τῶν ὄπλων καὶ τῆς προσωπίδος τὸν ἄγνωστον ὅτι ἦτον εἷς ἐκ τῶν ἵπποτῶν τῆς προτεραίας, κατ' ἀρχὰς μὲν κατεθορυβήθη, ἐννοήσας ὅμως μετ' οὐ πολὺ τὸ αἶτιον τῆς ἀπροόπτου ταύτης ἐπισκέψεως, μετέπεσε διὰ μιᾶς ἀπὸ τῆς ἐκπλήξεως εἰς τὴν χαράν. Ἐβλεπε τὰ χρήματά του ἐκῆι πλησίον κείμενα καὶ ὅμως ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἐτόλμα νὰ τὰ ἐγγίση, φοβούμενοι, ἴσως μήπως διὰ τῆς ἐπαφῆς ἐξαφανισθῶσιν, ὡς ὁ θησαυρὸς τὸν ὁποῖον κατ' ὄναρ εὐρίσκομεν καὶ ὁ ὁποῖος γίνεταί ἀφαντος πρὶν ἔτι ἀνοιξῶμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐνῶ εἰσέτι διατελοῦμεν μεταξὺ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως.

Ὁ παχύσαρκος ὁ παρευρεθείς εἰς τὸ συμβάν τῆς προτεραίας, καὶ ἡ σύζυγός του, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ συνταξειδιῶταί των, κατελή-

φθησαν ὑπὸ πανικοῦ τρόμου καὶ ὤθησαν εἰς τὰ ὀπίσω τὰ θρονία των ὅταν εἶδον τὸν προσωπιδοφόρον πλησιάζοντα πρὸς τὸν οἰνοπώλην Πικότον. Ὁ πολίτης Ἀλφρέδος δὲ Βαρζὼλ τοῦναντίον καθὼς καὶ ὁ ἀββᾶς ὁ ἀναλύσας τὸ χωρίον τῆς ἱερᾶς γραφῆς τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὸν Ἰησοῦ τὸν βασιλέα τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἑλισσαῖ ἐνατεθεῖσαν αὐτῷ ἐντολήν, ἔδειξαν οὐ μόνον ἐντελῇ ἀφοβίαν ἀλλὰ μάλιστα ἐφάνησαν ὡς ἂν προσεδόκων τὸ τοιοῦτον ἐπεισόδιον ὅσῳ ἀπρόοπτον καὶ ἂν ἦτο. Ἐὰν μάλιστα οἱ παρεστῶτες δὲν εἶχον ὀλόκληρον τὴν προσοχὴν των προσηλωμένην εἰς τὰ δύο κύρια πρόσωπα τοῦ ἀλλοκότου τούτου δράματος, ἤθελον διακρίνει νεῦμα σχεδὸν ἀνεπαίσθητον ἀνταλλαγὴν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ληστοῦ καὶ τοῦ εὐγενοῦς νεανίου, νεῦμα τὸ ὁποῖον διὰ τοῦ τελευταίου τούτου μετεδόθη ἀμέσως εἰς τὸν ἀββᾶν.

Οἱ δύο ἐν τούτοις ὁδοιπόροι, τοὺς ὁποίους εἶδομεν καθεσθέντας χωριστὰ τῶν ἄλλων εἰς μίαν γωνίαν τῆς κοινῆς τραπέζης, δὲν ἔμειναν καὶ αὐτοὶ ὅλως ἀδιάφοροι εἰς τὰ γενόμενα· ἀλλ' ὁ μὲν νεώτερος ἤπλωσεν ἐξ ἐμφύτου ὀρμῆς τὴν χεῖρα εἰς τὴν πλευράν του καὶ ἐξήτησε τὸ ἐλλεῖπον ξίφος του· ταυτοχρόνως ἀνηγέρθη, ὡς ὑπὸ ἐλατηρίου κινηθεὶς, σκοπεύων νὰ ἐφορμήσῃ κατὰ τοῦ προσωπιδοφόρου, ὅπερ καὶ ἤθελε πραγματοποιηθῇ ἂν ἦτο μόνος· ἀλλ' ὁ σύντροφός του ὁ πρεσβύτερος αὐτοῦ, ὅστις ἐφαίνετο ὅτι εἶχεν οὐ μόνον τὴν ἔξιν ἀλλὰ καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ διατάσσειν αὐτόν, τὸν ἔσυρε ζωηρῶς ἀπὸ τοῦ ἱματίου, ὡς καὶ ἄλλοτε ἔπραξε, λέγων διὰ φωνῆς ἐπιτακτικῆς καὶ σχεδὸν μάλιστα ἀποτόμου.

— Κάθησε Ρολάνδε!

Ὁ νέος πάραυτα ἐκάθησε.

Εἷς ὅμως πρὸ πάντων τῶν παρακαθημένων διέμεινε κατ' ἐπιφάνειαν τοῦλάχιστον πάντῃ ἀτάραχος καὶ ἀπαθὴς καθ' ὅλην τὴν ἀλλόκοτον ταύτην παράστασιν· οὗτος δὲ ἦτο ἀνὴρ ἡλικίαν ἔχων τριάκοντα τριῶν ἕως τριάκοντα τεσσάρων ἐτῶν, ξανθὸς τὴν κόμην, πυρρόθριξ τὸ γένειον, γαλήνιος καὶ εὐειδὴς τὴν ὄψιν· εἶχε μεγάλους γλαυκοὺς ὀφθαλμοὺς, λευκὴν ἐπίδερμίδα, χεῖλη λεπτά, ἀνάστημα εὐμήκες, καὶ προσφορὰν ξενικὴν φανερώουσαν ἄνθρωπον γεννημένον ἐπὶ τῆς νήσου ἐκείνης, ἡ κυβέρνησις τῆς ὁποίας ἐπολέμει τότε καθ' ἡμῶν ἀδυσωπῆτως καὶ ἀποφασιστικῶς συμπεραίνομεν δὲ ὅτι ἦτον Ἀγγλος

ἐκ τῶν ὀλίγων λέξεων ὅσαι οὕτως εἶπεν τῷ διέφυγον ἐλάλει δὲ τὴν Γαλλικὴν θαυμασίως καὶ μόνη ἢ προφορά προέδιδε τὴν καταγωγὴν του. Ὁ πρεσβύτερος τῶν δύο ὁδοιπόρων ὅταν ἤκουσε τὴν ὁμιλίαν καὶ τὴν προφορὰν του, ἐξ ἧς βεβαίως εὐμπαίρανε καὶ τὴν πατρίδα του, ἐσκήρτισε καὶ στραφεῖς πρὸς τὸν σύντροφόν του, ὅστις ἦτο συνειθισμένος νὰ διορᾷ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τοὺς λογισμούς του, ἐφάνη ὡς νὰ τὸν ἠρώτησε, πῶς πολίτης Ἀγγλος εὐρίσκετο ἐν Γαλλίᾳ κατ' ἐποχὴν καθ' ἣν ὁ λυσσώδης τῶν δύο πολεμίων ἐθνῶν πόλεμος ἐφυγάδευε φυσικῶς τῷ λόγῳ τοὺς μὲν Γάλλους ἐκ τῆς Ἀγγλίας τοὺς δὲ Ἀγγλους ἐκ τῆς Γαλλίας· ἀλλ' ὁ Ρολάνδος ἔκρινε φαίνεται ἀδύνατον τὴν ἐξηγήσιν διότι ἀνταπεκρίθη διὰ κινήσεως τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν ὤμων δηλούσης τάδε,

«Βλέπω καὶ ἐγὼ, ὡς καὶ ὑμεῖς ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀλλόχοτον· ἀλλ' ἀφοῦ σεῖς ὁ κατ' ἐξαίρεσιν μαθηματικὸς δὲν εὐρίσκετε τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος τούτου, πολλῶ ἥττον θὰ τὴν εὕρω ἐγὼ». Ἐξ ὧν ἐπομένως τούτων οἱ δύο νέοι τὸ ἐξῆς μόνον προδήλως ἐσυμπέρανον ὅτι δηλαδὴ ὁ τὴν ξανθὴν κόμην ἔχων καὶ Ἀγγλίζων τὴν προφορὰν ἦτον ὁ ὁδοιπόρος τὸν ὁποῖον ἀνέμενεν πρὸ τῆς θύρας τοῦ ξενοδοχείου ἢ ἀναπαυτικῆ ἁμαξᾶ περὶ ἧς ἐποιήσαμεν κατ' ἀρχὰς λόγον, καὶ ὅτι πατρίδα εἶχε τὸ Λονδῖνον ἢ τοῦλάχιστον ἀλλήν τινα κομητεῖαν ἢ δουκάτον τῆς Μεγάλης Βρετανίας.

Εἶπομεν ὅτι οἱ λόγοι του ἦσαν σπάνιοι, τόσῳ μάλιστα σπάνιοι ὥστε ὠμοίαζον μᾶλλον ἐπιφωνήματα· ἅμα ὅμως ἤκουε πληροφориαν τινὰ περὶ τῆς ἐνεστώσης καταστάσεως τῆς Γαλλίας, ἐξῆγεν ἀμέσως ἐκ τοῦ κόλπου του πολύφυλλον λεύκωμα καὶ παρεχάλει ὅτε μὲν τὸν οἰνοπώλην, ὅτε δὲ τὸν ἄββᾶν καὶ ἄλλοτε τὸν εὐγενῆ νέον νὰ ἐπαλαβῶσιν ὅ,τι εἶπον ἀφορῶν τὴν κατάστασιν τοῦ τόπου· ἐπειδὴ δὲ ἡ αἵτησις ἐγένετο διὰ πολλῆς φιλοφροσύνης, προθύμως καὶ εἰσηκούετο. Τοιούτῳ τρόπῳ λοιπὸν ἐσημείωσε πᾶν ὅ,τι περίεργον, ἀλλόχοτον ἢ καὶ θεατρικὸν ἐλέγχθη περὶ τῆς κατὰ τῆς ταχυδρομικῆς ἀμάξης ἐπιθέσεως, τῆς καταστάσεως τῆς Βανδέας καὶ τῶν ὁπαδῶν τοῦ Ἰηοῦ. εὐχαριστῶν ἐκάστοτε καὶ διὰ λόγου καὶ διὰ χειρονομιῶν, διὰ τῆς δυσχαμφίας ἐκείνης τῆς χαρκτηριζούσης τοὺς ὑπερωχεανεῖους γείτο-

νάς μας, καὶ ἐκάστοτε φυλάττων εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ἐπενδύτου του τὸ λεύκωμα διὰ νέας τινος σημειώσεως ἐπιτηξεμένον.

Τελευταίον δὲ, ὡς ὁ θεατὴς ὁ καθηδυνόμενος ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκίῳ λύσει δράματός τινος, ἀνεφώνησε παραφερθεὶς ὑπὸ χαρᾶς ὅταν εἶδεν εἰσερχόμενον τὸν προσωπεῖοφόρον, καὶ τανύσας τὰ ὦπα καὶ τοὺς ὀφθαλμούς μεγεθύνας, ἐβλεπε καὶ ἤκουεν αὐτὸν ἕως οὗ ἐξῆλθε καὶ ἐκλείσθη κατόπιν αὐτοῦ ἡ θύρα· τότε δ' ἐξαγαγὼν μετὰ σπουδῆς τὸ λεύκωμά του·

— ὦ κύριε, εἶπε πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ καθήμενον ἄββᾶν, θὰ μοι κάμνῃτε τὴν χάριν νὰ ἐπαναλάβητε κατὰ λέξιν, ἀν' ἡ μνήμη δὲν με βοηθήσῃ, ὅ,τι εἶπεν ὁ πρὸ ὀλίγου ἐξελθὼν δ'ζέντλεμαν;

Ἀμ' ἔπος ἅμ' ἔργον· διὰ τῆς βοηθείας τοῦ ἄββᾶ ἐξεπλήρωσε τὴν ἐπιθυμίαν του καὶ κατάρθρωσε ν' ἀντιγράψῃ ἀλανθάστως τὴν πρὸς τὸν Ἰωάννην Πικτότον ὁμιλίαν τοῦ ὁπαδοῦ τοῦ Ἰηοῦ· τούτου δὲ τελεσθέντος ἀνέκραξε διὰ προφορᾶς ἥτις καθίστα ὅλως πρωτοτύπους τοὺς λόγους του.

— ὦ, τῇ ἀληθείᾳ, εἰς μόνην τὴν Γαλλίαν βλέπει τις τοιαῦτα πράγματα· ἡ Γαλλία εἶναι ὁ περιεργότερος τόπος τῆς οἰκουμένης! Μὲ ὑπερευχαριστεῖ ἡ εἰς Γαλλίαν περιήγησις μου καὶ χαίρω πολὺ ὅτι ἐγνώρισα ἐκ τοῦ σύνεγγυς τοὺς Γάλλους.

Ἡ τελευταία αὕτη φράσις μετὰ τοιαύτης φιλοφροσύνης ἐλέγχθη ὥστε ἔπρεπε τις νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν εἰπόντα αὐτὴν ἂν καὶ καταγόμενον ἐκ τῶν νικητῶν τῆς Κρεσίας, τοῦ Πουατιέ καὶ τοῦ Ἀζινκούρτ.

Ὁ νεώτερος λοιπὸν τῶν δύο ὁδοιπόρων ἀνταπεκρίθη εἰς τὴν φιλοφροσύνην ταύτην μετὰ τὴν δηκτικὴν ἐκείνην ἀπάθειαν τὴν κατὰ τὸ φαινόμενον ἔμφυτον αὐτῷ.

— Μὰ τὴν πίστιν μου! τ' αὐτὰ καὶ ἐγὼ φρονῶ, μιλῶρδε, σὰς ἀποκαλῶ δὲ μιλῶρδον διότι ὑποθέτω ὅτι εἴσθε Ἀγγλος,

— Μάλιστα, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ τ'ζέντλεμαν, ἔχω τὴν τιμὴν ταύτην.

— Καθὼς λοιπὸν σὰς ἔλεγον, ἐξηκολούθησεν ὁ νέος, χαίρω ὅτι περιηγοῦμαι εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ βλέπω ὅ,τι πρὸ μικροῦ εἶδον· ἐπέπρωτο τῶνόντι νὰ ἔλθῃ κυβέρνησις συγχροτουμένη ὑπὸ τῶν πολιτῶν Γοχιέρου, Μουλίνου, Ρογιέρου Δικοσίου, Σιεγῆ καὶ Βαρρᾶ διὰ νὰ γίνωμεν θεαταὶ τοιούτων γελοίων πραγμάτων.

(ἀκολουθεῖ)